

Ta Muốn Ngủ Cùng Người

Contents

Ta Muốn Ngủ Cùng Người	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3

Ta Muốn Ngủ Cùng Người

Giới thiệu

Thể loại: Đàm mỹ, đoản văn, tu chân, linh dị thần quái, thiên tác chi hòa, muộn tao phúc hắc đạo sĩ công, ngốc mạnh c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-muon-ngu-cung-nguoi>

1. Chương 1

Tiêu Tẩn có chút bất đắc dĩ nhìn thiếu niên đang từng bước từng bước đi sau mình, lần đầu tiên có cảm giác bất lực không biết làm sao. Hắn dừng bước lại, xoay người, nhẹ giọng khuyên nhủ, “Sắp đến Côn Lôn phái rồi, tuy là người chưa làm việc ác, yêu khí trên người mát lạnh, nhưng vẫn cứ là yêu. Côn Lôn phái lấy việc trừ yêu trừ ác làm nhiệm vụ, người mà lên đó không tiện lắm đâu, hay là dừng ở đây thôi.”

Thiếu niên nhìn Tiêu Tẩn, đôi mắt to hắc bạch phân minh ngập nước, hàm răng trắng tinh tề khê cắn cắn môi đỏ mọng, nhẹ nhàng kéo ống tay rộng thùng thình của Tiêu Tẩn, “Ta... thực sự rất thích người, không thể ngủ cùng người sao?”

Hơi thở của Tiêu Tẩn có chút hỗn loạn, có trời biết hắn phải cố gắng tự chủ bao nhiêu mới không đỡ trán, cố gắng duy trì phong thái tiên phong đạo cốt (cốt cách như thần tiên) hai tay để sau lưng, “... Câu hỏi này ta đã trả lời vài lần rồi, hiện tại cũng không định thay đổi.”

Đôi mắt của thiếu niên lập tức trở thành u ám, chán nản gục đầu xuống, cả người nhìn cô đơn, hiu quạnh hệt như một con chó nhỏ bị vứt bỏ.

Tiêu Tẩn không nhìn được, lấy tay vỗ vỗ đầu y biểu lộ sự an ủi, sau đó không chút lưu luyến xoay người, hoá xuất phi kiếm. (gọi kiếm ra để bay)

Thiếu niên ngẩng đầu, nhìn thân ảnh đang điều khiển kiếm trên không trung của Tiêu Tẩn, mãi đến khi hắn biến mất ở phía cuối chân trời mới buồn bã thu hồi ánh mắt.

“... Vì sao không muốn ngủ với ta chứ?” Thiếu niên nghi hoặc lắm lắm, “Ta thực sự muốn ngủ với người a, rõ ràng, việc này đối với tu vi của cả hai ta đều tốt, nhưng, vì sao không chịu đáp ứng chứ...?”

2. Chương 2

Tiêu Tẩn nghĩ rằng, duyên phận của hắn với tiểu yêu không rõ bản thể là gì (biến thân từ gì) đã hết rồi, tuy rằng mỗi đêm nằm mơ, thỉnh thoảng cũng sẽ nhớ đến tiểu tử yếu ớt khiến người ta thích khi dễ kia, nhưng Tiêu Tẩn cũng chỉ cười cho qua mỗi khi nhớ đến những kí ức đó.

Tiêu Tẩn là đệ tử nhập thất duy nhất của đại trưởng lão Côn Lôn phái, từ nhỏ đã làm lễ ở Côn Lôn phái tu tiên, lại nhờ thiên phú tuyệt luân (vượt trội) thuận lợi được đại trưởng lão từ trước đến nay vẫn chẳng coi ai ra gì nhìn trủng, thu làm môn hạ, hơn mười năm dốc lòng dạy dỗ, tu vi tăng lên mạnh mẽ, mơ hồ đã trở thành đệ tử thứ nhất đứng đầu đám đệ tử Côn Lôn phái.

Đại trưởng lão ít lời, lãnh đạm, không thích để ý đến thế sự, thường xuyên thần long kiến thủ bất kiến vĩ (hành tung quỷ dị, vừa lộ diện đã không thấy đâu), Tiêu Tẩn từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh ông, cũng hình thành tính tình đậm mực, hiếm khi thấy mở miệng, lại vì chỗ ở của đại trưởng lão cách chính điện của Côn Lôn phái rất xa, cho nên cũng không tiếp xúc với các đệ tử khác của Côn Lôn Phái nhiều lắm.

Thực lực cường đại, tâm tính đậm mực, không thích nói cười, lại chăm chỉ tập trung tu tiên, đám đệ tử của Côn Lôn phái cũng chẳng có dũng khí đến quấy rầy Tiêu Tẩn, thậm chí sau khi thành niên, lần đầu tiên xuống núi rèn luyện, hắn cũng độc lai độc vãng. (một mình)

Sau đó, hắn gặp tiểu yêu luôn miệng quán lấy hắn “ngủ” kia.

Lần đầu tiên gặp tiểu yêu, hắn đang trầm yêu, một thân đậm sát khí khiến cho sinh linh phàm là có linh hồn xung quanh đều lui về tam xá (1 xá = 30 dặm), chỉ có tiểu yêu kia ngậy ngốc nhìn hắn, cứ như là sợ đến ngậy người.

Tiêu Tẩn cũng không lạm sát (giết bừa bãi), hắn chỉ giết yêu nghiệt (yêu làm việc ác), còn tiểu yêu này cả thân sạch sẽ, hơi thở ấm áp, mềm như tơ khiến cho sát ý của Tiêu Tẩn không khỏi phai nhạt đi, chỉ tùy tiện nhìn y một cái, rồi xoay người rời đi.

Không ngờ rằng, Tiêu Tẩn vốn cho là tiểu yêu bị dọa sợ đến ngậy người, thế mà lại ngốc ngốc đi theo sát hắn, không nói tiếng nào đi cách hắn năm sáu bước, khiến hắn không cách nào không để ý đến.

Cuối cùng, Tiêu Tẩn đành phải dừng lại, hỏi y bám theo hắn rốt cuộc là có chuyện gì, sau đó, tiểu yêu ngốc ngốc kia dùng ánh mắt thuần khiết nhất cùng giọng nói vô tội nhất, có vẻ hơi chờ mong thấp thỏm nói muốn “ngủ” cùng hắn.

Trong nháy mắt, Tiêu Tẩn suýt chút nữa nghĩ mình bôn ba quá lâu, thế nên mới nghe không rõ.

Vẫn luôn xác nhận “ngủ” trong miệng tiểu yêu chính là đang dụ dỗ, Tiêu Tẩn bỗng thấy tức giận. Hắn gặp qua không ít yêu quái. Mị. Dâm. Tà, chuyên hút máu của người khác để tu luyện, mà Tiêu Tẩn một thân tu vi, diện mạo lại tuấn mỹ dị thường, tất nhiên là thu hút không ít yêu vật đổ xô tới.

Nhưng, Tiêu Tẩn chưa từng nghĩ tới, một yêu quái sạch sẽ như tiểu yêu này, lại cũng thuộc loại yêu đó.

Tiêu Tẩn cự tuyệt, dùng kiếm đẩy lui tiểu yêu, rồi ngay lập tức rời đi, không ngờ tiểu yêu này cố chấp như thế, cho dù hắn sử dụng phương pháp gì — đe dọa cũng vậy, dụ dỗ cũng thế, thậm chí còn mất mặt thử dùng tiên thuật nhật hành thiên lí (một ngày đi được ngàn dặm) mà bỏ chạy — tiểu yêu kia vẫn tìm được hắn, rồi bám lấy, đôi mắt trông mong nhìn hắn, như thể bị khi dễ.

Yêu lực của tiểu yêu rất mạnh, ngay cả Tiêu Tẩn trong một lúc cũng không thể bắt được y ngay, chắc là, một yêu quái cường đại như vậy không thích hợp với từ “tiểu yêu” cho lắm, nhưng mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt tròn tròn, mềm mềm lại trắng nõn như bánh bao kia, vẻ mặt vô tội, ủy khuất, ngây thơ, còn có dáng người nhỏ xinh kia nữa, Tiêu Tẩn không thể nhẫn được mà khê mắng y là “tiểu yêu”.

Trốn, trốn không được, dọa, dọa không đi, khuyên, khuyên không lui, dần dần Tiêu Tẩn cũng quen phía sau mình có một cái đuôi, mà tiểu yêu kia tuy rằng vẫn quán lấy hắn đòi “ngủ”, bị cự tuyệt cũng không làm gì quá phận, không giống như những yêu vật khác động tay động chân với hắn, câu dẫn, liếc mắt đưa tình, cũng không vì không hợp mà giương nanh múa vuốt, bộc lộ bộ mặt thật của mình. Tiểu yêu chỉ chờ đợi những lúc tâm trạng hắn tốt, dạt dào kỳ vọng nhìn hắn, đưa ra yêu cầu, bị hắn đuổi đi, lại lộ ra vẻ mặt

ủy khuất nghi hoặc, cúi đầu im lặng, nhìn đáng thương như vừa bị khi dễ ghê lắm, khiến cho Tiêu Tẫn vừa thấy bất đắc dĩ, lại dễ khóc dễ cười, thế nhưng hết lần này đến lần khác không sao ghét bỏ cho được.

— Hiện tại nghĩ lại... Nếu tiểu yêu kia thực sự như những yêu vật khác bỏ nhào vào hần cầu hoan, hần sẽ làm thế nào? Giở giọng nổi giận quát lên, hay là... do dự vừa muốn vừa không...?

Tu tiên giả (kẻ tu tiên) vốn rất ít, thiên thọ (tuổi) của họ lại rất dài, tu vi cao thâm gần như là ngang với yêu, trăm tuổi của phàm nhân so với bọn họ mà nói thật quá ư là ngắn ngủi, hồng nhan rồi cũng hóa thành xương khô, chớp mắt thoáng qua, cuối cùng cũng chỉ bị thương vô ích. Vì thế, tu tiên giả không thích dây dưa quá nhiều với phàm nhân, hoặc là sống một mình, hoặc là kết làm đạo侶 (cùng tu) với nhau, mà những trường hợp tương hợp (kết hợp, bồi bạn) với yêu vật thiện lương, linh khí thuần khiết cũng không hiếm thấy.

Tiêu Tẫn cảm thấy, nếu ở bên một người suốt khoảng thời gian ngàn năm ấy, nếu là với tiểu yêu kia, hần cũng không thấy phản cảm, thậm chí trong lòng còn ần ần mừng thầm.

— Tiếc là, Tiêu Tẫn quá mức thận trọng, lãnh đạm, lại không thích tiểu yêu vừa thấy mặt đã tự tiến vào giường mình, vì thế cứ lạnh nhạt đợi như thế, thậm chí ở chung lâu như vậy rồi, ngay cả tên của y cũng chưa từng hỏi qua. Mãi một năm tròn sau khi quay về Côn Lôn, nhớ lại thời gian một năm ở chung đó, tiếc hận (nuối tiếc, hối hận) cứ từng giọt từng giọt quần lấy tim.

— Đương nhiên, cũng chỉ tiếc hận thế thôi, bản tính của Tiêu Tẫn vốn là lãnh đạm lương bạc (lạnh lùng), cũng chẳng dành nhiều tâm tư suy nghĩ mấy chuyện tình ái.

3. Chương 3

Một tú vu lâm, phong tất thổi chi. (Đại thụ cao vượt khỏi rừng rậm, luôn bị gió to quật đổ trước tiên. Ý chỉ người tài năng, phẩm hạnh xuất chúng, luôn bị ghen tị, chỉ trích) Tiêu Tẫn từ trước tới nay luôn tự cho mình ở trên cao, hiếm khi giao du với đệ tử đồng môn của hần, lại luôn được các trưởng bối yêu quý hơn, tất nhiên sẽ khiến người ta lờm nguýt, ghen ghét. Tiêu Tẫn không thích để ý đến mấy chuyện này, vẫn xem thường cái gọi là lòng người khó lường, mãi cho đến khi bị tính kế mới bừng tỉnh đại ngộ, thì cũng muộn mất rồi.

Bắc Sơn có yêu vật, thực lực siêu cường, Tiêu Tẫn bị đồng môn lập mưu, cứ nghĩ là yêu vật tầm thường, liền một mình đến Bắc Sơn trừ yêu, hiển nhiên là bị vật ngà.

Tiêu Tẫn không địch lại được, rơi xuống nước hôn mê, vốn tưởng lành ít dữ nhiều, không ngờ sau khi tỉnh lại thấy mình đang nằm trong một sơn động, thương thế trên người cũng được xử lý hết cả, trừ bỏ việc nội tức vẫn chưa thông thì bên ngoài gần như không bị thương quá nặng, không khỏi âm thầm sửng sốt là vị cao nhân thế ngoại nào đã ra tay trợ giúp.

Đang lúc Tiêu Tẫn quan sát xung quanh, thì tiếng bước chân gấp gấp vang lên, Tiêu Tẫn quay đầu lại, nhìn thấy tiểu yêu mình vẫn nhớ mong đang ôm một đồng trái cây đi tới, thấy hần đã tỉnh lại, cũng không kinh ngạc, chỉ ngại ngừng cười.

Lại nhìn thấy nụ cười nhiều tháng nay không gặp, trái tim Tiêu Tẫn nhất thời mềm mại hần, cố gắng kiềm chế niềm vui, bình tĩnh nhận lấy đồng quả tiểu yêu đưa cho, “Sao ngươi lại ở chỗ này?”

“Ta theo sau người tới.” Tiểu Yêu có chút thắm thỏm ngồi bên cạnh Tiêu Tẫn, bắt an vo vo góc áo của mình, “Sau khi ngươi quay về Côn Lôn, ta vẫn ngốc ở dưới Côn Lôn, chưa từng rời đi, thật vất vả mới đợi được ngươi rời núi, liền đi theo...” Ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Tẫn thần sắc không giận, tiểu yêu mới nhẹ nhàng thở ra, “Ta... Ta vốn định giúp ngươi, nhưng yêu quái kia quá mạnh, ta cũng không đánh lại, cho nên chỉ có thể tránh ở một bên, thấy ngươi làm bị thương con yêu quái kia, lại rơi xuống nước, mới bắt lấy thời cơ chạy đến cứu ngươi... Người... Người không trách ta chứ?”

“Vì sao ta phải trách ngươi? Nói cho cùng vẫn là ngươi cứu ta, ta phải cảm ơn ngươi mới đúng.” Tiêu Tẫn cười khê, từ trước tới nay hần luôn lãnh tính tự kiểm chế, biết lựa chọn của tiểu yêu mới là chính xác nhất, tự ý ra tay, chỉ sợ ngày đó hần với tiểu yêu đều đã chết trong tay yêu vật kia, hơn nữa hần với tiểu yêu không thân cũng chẳng quen, sao dám yêu cầu đối phương liều mạng vì mình?

“Người không trách ta, vậy là tốt rồi!” Tiểu yêu nhất thời vui mừng, y vốn hồn nhiên, hỉ nộ ái ố gì cũng để hết trên mặt, không hề che giấu. Thấy Tiêu Tẫn dịu dàng ân cần, hiển nhiên là tâm tình vô cùng tốt, mắt tiểu yêu xoay xoay, cẩn thận tiến lại gần, nâng tay phải của mình lên, ngửi khí ngây thơ, lại có chút làm nũng cùng tự hào, “Thực ra, vì cứu người, ta cũng lâm vào cảnh cử tử nhất sinh đó, yêu vật kia quá lợi hại, cũng làm ta bị thương!”

Da của tiểu yêu trắng nõn, lại có chút mập mạp, cánh tay như nõ sen người ta thường nấu cho người trong lòng, nhưng mà trên cánh tay kia còn lưu lại năm đường cào, da ở xung quanh còn ửng ửng lộ ra màu xanh, nhìn rất đáng sợ.

Tiêu Tẫn bất giác thấy đau lòng, khẩu khí lại càng mềm mại thêm vài phần, “Sao lại bị thương nặng như vậy?”

Tiểu yêu mím môi cười, không tiếp tục dây dưa vấn đề bị thương gì đó, chỉ nghiêng đầu, thăm dò, “Ta cứu người, lại vì người mà bị thương, theo lý thuyết, người phải đền bù cho ta mới đúng.”

Tiêu Tẫn như ngừng thở, đau lòng, áy náy tràn đầy trong lòng nhất thời tan thành tro bụi, chỉ còn lại bất đắc dĩ cùng buồn cười, “Người đây là làm ơn để được báo đáp!”

“Thì sao chứ? Tất cả mọi người đều làm như vậy.” Tiểu yêu bắt mãn bĩu môi, vẻ mặt nghi hoặc đơn thuần, “Vì sao ta không thể?”

“... Vậy người muốn ta báo đáp thế nào?” Tiêu Tẫn cười khổ, chỉ cảm thấy hiển nhiên là biết rõ rồi mà còn hỏi.

Quả nhiên, đôi mắt của tiểu yêu sáng lên, “Người nguyện ý ngủ cùng ta chứ?”

Tiêu Tẫn không nói gì, đúng là hắn thích tiểu yêu, nhưng thực sự là hắn không thích cách mà y vẫn quấy rầy, nhưng lần này chịu ân tình của y, đối phương yêu cầu như vậy cũng không coi là quá đáng, người tu hành tuy dục vọng không cao, nhưng cũng không phải không bao giờ nghĩ đến chuyện này, hơn nữa, hắn cũng tin tưởng tiểu yêu yêu khí trên người vô cùng thanh thuần này, cũng chưa từng thấy y hút máu hay thương tổn hắn.

— Nếu chỉ là một đêm...

Tiêu Tẫn vô ý thức không muốn mình với tiểu yêu, chỉ vì báo ân đơn thuần mà mây mưa, nên cố gắng làm y xao nhãng, “Ta nhớ rõ, lúc đánh nhau với yêu vật, ta bị thương rất nặng, vì sao bây giờ đã khỏe lại gần hết rồi?”

Lời vừa nói ra, đôi mắt lấp lánh ánh sáng của tiểu yêu bỗng chốc mờ dần, ánh mắt mơ hồ có chút thê lương, luống cuống, nhìn trái, nhìn phải, chỉ không nhìn Tiêu Tẫn.

Tiêu Tẫn cau mày, tim bỗng thấy lạnh toát.

“Xin, xin lỗi...” Thấy sắc mặt Tiêu Tẫn chuyển thành lạnh lùng, nước mắt tiểu yêu mạnh mẽ rơi xuống, ủy ủy khuất khuất hít mũi, giọng nói cũng mang theo tiếng nức nở, “Ta... Ta... Ta ngủ với người rồi...”

Tiêu Tẫn ngạc nhiên, hắn vừa mới tỉnh lại, căn bản không nhớ mấy chuyện lúc trước, mấy lời của tiểu yêu nhất thời như giáng một gậy vào đầu hắn, đưa hắn ra khỏi chốn mơ hồ.

“Người bị thương rất nặng, ta... Ta không biết ngoài ngủ còn cách nào để trị hay không, người lại hôn mê, ta gọi mà người không tỉnh lại, không có cách nào xin sự đồng ý của người, nên... nên liền tự tiện...” Tiểu yêu co rúm lại, nước mắt cố kìm lại trong mắt, nhìn vô cùng đáng thương, “Xin, xin lỗi, ta biết ta không nên chưa được người đồng ý đã ngủ với người, ta không dám nữa làm thế nữa đâu...”

Tiêu Tẫn rốt cục không thể duy trì cái gọi là phong phạm (khí chất) hơn được nữa, lấy tay đỡ trán, hai vai sụp xuống, trong lòng lo lắng đến cực điểm.

— Về phần lo lắng cái gì, ngay cả hắn hình như cũng không muốn làm rõ. Có lẽ là tức giận tiểu yêu tự tiện... làm chuyện như vậy với mình? Cũng có thể là tiếc nuối cái gọi là “lần đầu tiên”, vậy mà mình chẳng hề có cảm giác gì? Có thể là...

Tiêu Tẩn vẫn chưa thể hiểu hết được sự tình thế nào. Dục, hẳn vốn là người lãnh đạm, tuy rằng không phải là không hiểu những chuyện đó, nhưng cũng chưa bao giờ nếm qua. Thấy tiểu yêu bị dọa đến lê hoa đài vũ, bản thân hẳn cũng thấy không ổn, sắc mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng vẫn bình tĩnh lại, cười một cái, vươn tay, “Ta không trách người, người cũng là vì cứu ta.”

“... Thật sao?” Tiểu yêu thử hỏi lại, cẩn thận để tay lên tay Tiêu Tẩn, thấy mặt hắn không còn ý lạnh lùng nữa, rốt cuộc cũng nín khóc, mỉm cười.

Cầm lấy bàn tay mềm mại của tiểu yêu, Tiêu Tẩn cảm thấy tâm trạng rối bời của mình dường như cũng trở lại bình thường, nụ cười cũng trở nên tự nhiên hơn, ánh mắt dịu dàng, “Ta còn chưa hỏi tên của người.”

“Ta tên là Cẩm Khâm.” Tiểu yêu vẫn ngượng ngùng, nhưng còn mơ hồ mang theo kinh hãi, “Người... Người đồng ý ngủ với ta?”

“Đúng vậy, ta đáp ứng, nhưng người không thể hút quá nhiều máu của ta...” Tiêu Tẩn có chút do dự, tiểu yêu tên Cẩm Khâm này nhìn qua có hơi ngốc ngốc, cho nên thực sự là cần phải dặn dò cho tốt, rồi lại chẳng biết vì sao, khi nói ra đến miệng, hẳn lại sợ Cẩm Khâm sẽ buồn, sẽ bị tổn thương.

Nhưng mà, Tiêu Tẩn quả nhiên là lo lắng quá nhiều, Cẩm Khâm chẳng chút để ý phát tay áo, “Ta sẽ không hút máu người, việc ngủ với ta và người đều có ích mà, nếu không, thương thế của người vì sao lại tốt lên như thế?”

Tiêu Tẩn sửng sốt một chút, lập tức gật gật đầu, một tia do dự cuối cùng trong lòng cũng tiêu tán hoàn toàn, toàn thân tràn đầy thỏa mãn cùng sung sướng — phương pháp tu luyện của yêu quái vô cùng kì quặc, hẳn cũng từng nghe nói có những tu tiên giả bầu bạn với những yêu quái không biết hút máu người, cho nên cũng không có cảm giác kinh dị gì.

Thử thăm dò, kéo Cẩm Khâm vào lòng, cảm nhận được thân thể mềm mại của đối phương thuận theo tay hắn, dựa sát vào ***g ngực hắn, Tiêu Tẩn ngửi mùi hương thơm dịu trên người y, cởi bỏ dây buộc tóc trên đầu y, một tay đỡ lấy mặt y, một tay ôm lấy vòng eo y, cẩn thận mà tinh tế khẽ hôn.

Cẩm Khâm mở to hai mắt, trong mắt có ý khó hiểu, nhưng cũng không thấy việc Tiêu Tẩn đang làm với mình có chút nào chán ghét, vậy là không có động tác gì, chỉ mặc cho Tiêu Tẩn hôn rồi hé mở đôi môi đỏ mọng của mình, quần lấy đầu lưỡi của y, dây dưa thân mật.

Phản ứng của Cẩm Khâm thực ngây ngô, thậm chí phải nói là có chút lúng ta lúng túng, điều này khiến cho Tiêu Tẩn rất kinh ngạc, đồng thời cũng cực kì vui sướng. Tham nhập vật áo, sờ lên da thịt mềm mại nhẵn bóng khiến người ta yêu thích không buông tay kia, lần đầu tiên Tiêu Tẩn nếm thử cảm giác lửa đốt là gì, không thể nhẫn nại là gì, xoay người đem Cẩm Khâm đặt dưới thân.

“Không đúng, không đúng, sai rồi!” Bị giam dưới thân Tiêu Tẩn, Cẩm Khâm vốn đang bị hôn đến mơ hồ hồ nhất thời thanh tỉnh, vội vàng vùng tay y, lên tiếng ngăn cản.

Tiêu Tẩn ngừng động tác lại, nghi hoặc nhíu mày, im lặng như đang hỏi Cẩm Khâm.

“Phải như thế này mới đúng!” Cẩm Khâm nâng tay, dễ dàng nhắc Tiêu Tẩn đang bị thương mà nội tức đình trệ lên, tự mình nằm trên người hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo đắc ý dào dạt, “Ta phải ở trên mới đúng!”

Tiêu Tẩn hoàn toàn cứng người, yên lặng nhìn Cẩm Khâm ở trên người mình, cảm thấy toàn bộ thế giới tựa hồ sụp đổ trong nháy mắt.

— Chẳng lẽ, hẳn thế này mà lại là người nằm dưới? Nghĩ đến sức mạnh tự nhiên của Cẩm Khâm, nhịp tim cũng như hô hấp của Tiêu Tẩn gần như ngừng lại.

— Nhưng mà, không phải Cẩm Khâm nói bọn họ đã làm rồi sao? Sao thân thể hắn cũng không có chỗ nào không khỏe? Chẳng lẽ vì nơi đó của hắn khác với người bình thường, hay là Cẩm Khâm có diệu pháp (phương pháp thần kì) nào...?

Khi Tiêu Tẩn còn đang chìm đắm trong suy nghĩ, Cẩm Khâm đã vươn người thoải mái, toàn bộ người đều nằm trên người hắn. Vùi đầu vào cổ Tiêu Tẩn, Cẩm Khâm thỏa mãn cọ cọ, sung sướng nhắm mắt lại, sau đó... không động đậy nữa.

Tiêu Tẩn đợi nửa ngày, an ủi thân thể mình hóa ra khác với người thường, nhưng vì hắn thích Cẩm Khâm, vậy thì không nên để ý đến mấy chuyện nhỏ nhặt này, nhưng đợi đến khi hắn đại khái nghĩ thông rồi, lại thấy người trên người mình vẫn chẳng có động tác nào, chỉ im lặng nằm sấp trên người hắn.

Đành giơ tay lên, vỗ vỗ vai Cẩm Khâm, nhận được một cái hừ nhẹ bất mãn của đối phương, Tiêu Tẩn cảm thấy đầu óc bình thường luôn thông tuệ (thông minh, sáng suốt) của mình hình như hoàn toàn không đủ dùng, “Người... đang làm gì đó?”

“Ngủ a.” Giọng của Cẩm Khâm có chút không rõ, còn mang theo uể oải nồng đậm.

“...” Tiêu Tẩn trầm mặc một lát, “Như thế này... là ngủ của người?”

“Không phải thế này, thì là thế nào?” Cẩm Khâm hơi hơi ngắc đầu, nghi hoặc nhìn Tiêu Tẩn, mặt đầy khó hiểu, “Đây chính là phương thức tu luyện của bọn ta a, người không thấy khí tức trong người thông thuận hơn nhiều à?”

Tiêu Tẩn trầm ngâm một chút, phát hiện quả thực là có linh lực đang chậm rãi từ những chỗ đang dựa vào Cẩm Khâm chảy vào cơ thể mình, thông suốt tứ chi lẫn xương cốt. Tiêu Tẩn luôn thông tuệ cuối cùng cũng hiểu ra, biểu tình kì quái nhìn Cẩm Khâm, “Người... Bản thể là cái gì?”

“Chấn bông.” Cẩm Khâm thẹn thùng, nhẹ giọng trả lời, sau đó vội vàng ủy khuất nói thêm, “Không cho phép người cười ta! Ai biết bản thể của ta xong, cũng cười nhạo ta...”

Biểu tình của Tiêu Tẩn càng thêm kì quái, hắn dĩ nhiên biết mình không nên cười, phải trấn an lo sợ không đầu của mình trước mới tốt.

“Người... Vì sao cứ muốn đuổi theo ta cùng ngủ?” Lấy lại bình tĩnh, Tiêu Tẩn lần thứ hai mở miệng.

“Bởi vì phải ngủ với người mình thấy hợp mắt, tu vi mới có thể tăng lên.” Cẩm Khâm thở dài, có chút ủy khuất, “Ta đi nhiều nơi lắm rồi, người duy nhất nhìn thấy thuận mắt chỉ có người.”

“Vậy, người vẫn muốn ngủ với ta chứ?” Ánh mắt Tiêu Tẩn lóe lóe, ngữ khí không tự giác đã thêm mấy phần dụ hoặc (quyến rũ, mê hoặc).

“Có thể sao? Được a, được a!” Cẩm Khâm không chút nghi ngờ hắn, gật đầu lia lịa, phi thường vui vẻ tiếp nhận miếng bánh lớn từ trên trời rơi xuống.

“Nhưng mà, ngủ của bọn ta có chút khác với ngủ của người nha.” Tiêu Tẩn mỉm cười, chậm rãi mở miệng, “Phần lớn thời gian, ta có thể cho phép người làm cái việc mà người gọi là ngủ kia, nhưng nếu ta yêu cầu, người cũng phải phối hợp với ta, làm việc ngủ của loài người, thế nào?”

Cẩm Khâm mờ mịt nghiêng nghiêng đầu, nhú mày suy nghĩ một lát, “Vậy, thời gian ngủ của ta dài, hay là của người?”

“Tất nhiên là của người.” Câu trả lời của Tiêu Tẩn làm cho nghi ngờ chợt lóe trong lòng Cẩm Khâm biến mất ngay, lập tức đáp ứng.

“Như vậy, chúng ta kí kết khế ước được không?” Giơ tay lên, ngữ khí của Tiêu Tẩn nhu hòa quyến luyến, “Dù sao thì con đường của nhân với yêu cũng khác nhau, khó có thể tín nhiệm lẫn nhau, mà một khi đã kí kết khế ước rồi, chúng ta ai cũng không thể vi phạm những lời hứa trong này, thế là có thể an an tâm tâm ở bên nhau mãi.”

Cẩm Khâm nghĩ nghĩ, rồi gật đầu, “Như vậy tất nhiên là tốt, ta từng nghe rất nhiều yêu nói qua nhân loại vô cùng giáo hoạt, không thể tùy tiện tin tưởng lời nói của bọn họ, phải kí kết khế ước rồi mới có thể.” Nhoẻn miệng cười, khuôn mặt của Cẩm Khâm tràn đầy ý tin tưởng, “Người thật là tốt, nguyện ý chủ động kí kết khế ước với ta!”

Tiêu Tẩn khẽ cười, không hề hổ thẹn nhận lấy lời khen của tiểu yêu, sau đó cẩn thận viết ra nội dung khế ước giữa hai người, sau đó kí ở dưới.

“Bây giờ, có thể ngủ chưa?” Cẩm Khâm ngáp một cái, mặt có vài phần mệt mỏi.

“Đương nhiên, nhưng mà lúc ta hôn mê, người đã dùng phương thức của người ngủ rồi, bây giờ, đến phiên ta dùng phương thức của ta, có đúng không nào?” Tiêu Tẫn dụ dỗ.

Cầm Khâm lưỡng lự một chút, nhưng thiên tính y vốn thuần thiện (trong sáng, thiện lương) nên cũng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy như thế quả thực là có đạo lý, dù cho có chút không muốn, vẫn gật gật đầu, đồng ý.

Được như ý nguyện, Tiêu Tẫn cười, xoay người đặt tiểu yêu xuống dưới, dùng tay cởi quần áo của y, “Thực ra, ngủ của bọn ta cũng rất thú vị, người thử xem nhé?”

“Ân!” Tiểu yêu có chút chờ mong gật đầu, ánh mắt hồn nhiên.

Sau đó —

“Mọi người quả nhiên nói đúng! Nhân loại đều là đại lừa đảo! Đau quá! Ta không muốn ngủ với người nữa!! Người Mau. Rút. Ra! Mau. Rút. Ra!” QAQ

“Chúng ta đã kí kết khế ước rồi, không thể đổi ý được nữa, Tiểu Khâm.” ^__^

Lời cuối sách:

Tiêu Tẫn: Yêu lực của Tiểu Khâm thật mạnh, tuổi cũng không lớn, rốt cuộc là tu luyện thể nào?

Cầm Khâm: Đương nhiên là ngủ a! Ta từng ngủ với rất nhiều người, đương nhiên, bọn họ không tốt như người.

Tiêu Tẫn: = =###

Cầm Khâm: Người... Người... Người đang làm cái gì! Bây giờ rõ ràng là đến phương thức ngủ của ta! Người cái tên xấu xa này! QAQ

— Hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-muon-ngu-cung-nguoi>